

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 813/ 21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1.CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Oławie II Wydział Karny z dnia 27 kwietnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt II K 838/20 dotyczący oskarżonego K. P.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
1.Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>1.STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:</p> <p>- art. 7 kpk w zw. z art. 424 kpk poprzez dowolną i wybiórczą ocenę dowodów, w szczególności poprzez uznanie, że pokrzywdzeni rozpoznali oskarżonego jako sprawcę pobicia w</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

sytuacji, kiedy Z. C. twierdził, że miał on ubrany kaptur, a A. C., że miał ubraną ciemną czapkę bejsbolówkę, co w przypadku dynamicznego przebiegu zajścia w grudniu o godzinie 18.00 kiedy już jest ciemno, uniemożliwiało rozpoznanie oskarżonego;

- art. 7 kpk w zw. z art. 424 kpk poprzez dowolną i wybiórczą ocenę dowodów, poprzez uznanie za wiarygodne zeznań świadka Z. K. w zakresie zeznań dotyczących zniszczenia przez oskarżonego pojazdu uszkodzonego, w sytuacji, kiedy świadek ten wraz z synem wyrównał szkodę pokrzywdzonemu, a zatem w jego interesie było uznanie oskarżonego za winnego zniszczenia pojazdu, co pozwoliłoby dochodzić jego synowi zwrotu części wypłaconego odszkodowania przy jednoczesnym całkowitym pominięciu zeznań świadka w zakresie, w którym zaprzeczał,

	<p>aby oskarżony był pokrzywdzonych;</p> <p>- art. 7 kpk poprzez uznanie za niewiarygodne zeznania M. K. i M. Z. i zupełnie dowolne uznanie, że ich relacja nie wyklucza popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów w sytuacji, kiedy oboje zeznali, że nie znają oskarżonego, nie kojarzą jego twarzy, a nadto świadek M. K. stwierdził, że widział oskarżonego pierwszy raz w życiu na rozprawie w dniu 26 lutego 2021r.;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Podniesione zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie.</p> <p>Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego, procedujący w sprawie Sąd Rejonowy, nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania, która mogłaby mieć jakikolwiek wpływ na treść wyroku.</p>				

Postępowanie odwoławcze wykazało, że orzeczenie wydane w przedmiotowej sprawie zostało oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, który został poddany wnikliwej analizie, bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów. Poczynione ustalenia przez Sąd Rejonowy znajduje pełne odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy oraz dokładny przeprowadził postępowanie dowodowe, wnikliwie i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych, tak co do samego przebiegu zdarzenia, jak i rozstrzygając

kwestie sprawstwa i winy oskarżonego. Postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone z należytą starannością i poszanowaniem proceduralnych zasad obowiązujących w polskim procesie karnym. Ocena materiału dowodowego zaprezentowana przez Sąd Rejonowy została dokonana z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 5 § 2 k.p.k. i 7 k.p.k. Jest ona oceną wszechstronną i bezstronną, która w szczególności nie narusza granic swobodnej oceny dowodów i jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Sąd Rejonowy poddał przy tym prawidłowej i wnikliwej analizie zeznania pokrzywdzonych Z. C. i A. C., wskazał, dlaczego dał wiarę obciążającym oskarżonego dowodom oraz podał, dlaczego odmówił wiary

wyjaśnieniom
oskarżonego, w
których zaprzeczał
on popełnieniu
zarzucanych mu
przestępstw.
Stanowiska tego
argumentacja
zawarta w
uzasadnieniu
apelacji obrońcy
oskarżonego
skutecznie nie
podważa, bazując
w gruncie rzeczy
na samym fakcie
werbalnego nie
przyznawania się
oskarżonego do
winy, bez
konkretnego
wskazania dlaczego
Sąd Rejonowy
miałby dać wiarę
właśnie
wyjaśnieniom
oskarżonego.

Wbrew dywagacjom
obrońcy, Sąd
Rejonowy trafnie
przyjął, że
pokrzywdzeni Z. C. i
A. C. rozpoznali K.
P. jako jednego ze
sprawców pobicia.
Jak bowiem wynika
z akt sprawy,
dokonane przez obu
pokrzywdzonych
rozpoznanie
oskarżonego było
jednoznaczne i
kategoryczne.
Stwierdzić zatem
należy, że
okoliczność, iż do
inkryminowanego
zdarzenia doszło
wieczorem, gdy było

już ciemno, a jego przebieg miał charakter dynamiczny, nie miała wpływu na zdolność pokrzywdzonych do rozpoznania oskarżonego. Podnoszona przez obrońcę okoliczność, że do okazania wizerunku doszło po 3 miesiącach od pobicia, nie może w żaden sposób podważyć prawidłowości tej czynności procesowej, natomiast twierdzenie apelującego, jakoby pokrzywdzeni zostali poddani co do osoby oskarżonego sugestii osób trzecich, jest w ocenie Sądu odwoławczego zupełnie bezzasadne. Znamiennym jest bowiem, że pokrzywdzeni w całym toku postępowania każdorazowo konsekwentnie wskazywali na udział oskarżonego w ich pobiciu. Fakt, że pokrzywdzony Z. C. wskazał, że oskarżony w trakcie pobicia miał ubrany kaptur, natomiast zgodnie z zeznaniami A. C.

był on ubrany w ciemną czapkę typu „bejsbolówka”, ma charakter drugorzędny i nie pozbawia ich relacji wiarygodności. Wskazać także należy, że zeznania pokrzywdzonych nie tylko korespondują ze sobą nawzajem, ale są też w pełni spójne z zeznaniami świadka M. M. (1), który także wskazywał na obecność oskarżonego na miejscu zdarzenia oraz jego udział w pobiciu pokrzywdzonych (k.227 i 404v).

Raz jeszcze podnieść należy, iż obciążające oskarżonych zeznania pokrzywdzonych są kategoryczne, jednoznaczne, spójne i tworzą logiczną całość. Brak jest przy tym podstaw, aby twierdzić, iż prowadząc postępowanie dowodowe Sąd I Instancji dopuścił się naruszenia przepisów procedury karnej, a zwłaszcza, by kierował się z góry przyjętym założeniem ukierunkowanym na

uznanie winy oskarżonego. Wręcz przeciwnie, Sąd Rejonowy przeprowadził staranne i szczegółowe postępowanie dowodowe, mające na celu ustalenie okoliczności czynów zarzucanych oskarżonemu, a swoje rozstrzygnięcie oparł na ocenie całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, świadczącego zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, ocenionego zgodnie z zasadami logiki oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Za w pełni prawidłowe należało także uznać poczynioną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodu w postaci zeznań Z. K.. Także w ocenie Sądu odwoławczego, zeznania tego świadka, w których wskazał on, że oskarżony dokonał uszkodzenia pojazdu Z. C., zasługują na przymiot wiarygodności. Podnoszona przez obrońcę

okoliczność, że świadek ten jest ojcem M. K., który został prawomocnie skazany za udział w pobicie pokrzywdzonych, nie stanowi powodu, dla którego należałoby uznać jego zeznania za nieprawdziwe, tym bardziej, że szkoda powstała w mieniu Z. C. na skutek działania oskarżonego, została naprawiona pokrzywdzonemu przez ubezpieczyciela i to jemu przysługuje wystąpienie do oskarżonego z roszczeniem regresu ubezpieczeniowego.

Podkreślić w tym miejscu należy, że w procesie nie chodzi o to, czy zeznania są nieprzekonujące dla strony, lecz o to, czy są one przekonujące, lub nie, dla sądu, w kontekście całokształtu materiału dowodowego.

Nieuzasadnione jest zatem doszukiwanie się w zeznaniach pokrzywdzonych czy też świadków nieprawdy, póki nie pojawią się powody do takiej podejrzliwości. W niniejszej sprawie nie pojawiły się

żadne okoliczności, które mogłyby wskazywać na niewiarygodność podanych przez pokrzywdzonych oraz świadków informacji. Ich postawa procesowa wskazuje na brak zamiaru pomówienia oskarżonego czy też działania na jego niekorzyść, a jedynie chęć wiernego odtworzenia zdarzeń składających się na okres przestępczego działania oskarżonego.

W pełni prawidłowa okazała się także poczyniona przez Sąd Rejonowy zeznań świadków M. K. i M. Z., z którymi oskarżony, działając wspólnie i w porozumieniu, dopuścił się pobicia pokrzywdzonych.

Także w ocenie Sądu Okręgowego uznać należało, że zeznania tych świadków, nie mogą świadczyć o tym, że oskarżony nie popełnił zarzucanych mu przestępstw.

Podkreślić za Sądem Rejonowym należy, że obaj świadkowie, zeznając w toku postępowania przygotowawczego,

utrzymywali co
prawda, że nie
znają oskarżonego,
jednakże wskazali
także, że w
trakcie zdarzenia
byli nietrzeźwi oraz
ostatecznie nie
wykluczyli udziału
oskarżonego w
bójce. M. K.
wskazał bowiem, że
przypomina sobie,
że w zdarzeniu
pobicie brała udział
czwarta osoba, która
się włączyła (k.
234v) natomiast M.
Z. potwierdził, że
było tam wiele
osób, nie wie
kto dokładnie się
włączył do bójki (k.
234v).

Konkludując, w
ocenie Sądu
Odwoławczego
apelacja obrońcy
oskarżonego,
odmiennie
interpretująca
zgromadzony w
niniejszej sprawie
materiał dowodowy,
sprowadza się
jedynie do polemiki
z prawidłową oceną
dowodów dokonaną
przez Sąd orzekający
i jako taką,
uznać należy ją
za bezzasadną. W
każdej niemal
sprawie można
wymyślić inną,
hipotetyczną wersję
przebiegu zdarzeń,
ale stawianie ich
w opozycji do

<p>ustalonego na podstawie dostępnego materiału sprawy stanu faktycznego nie może przynieść oczekiwanego efektu. Wbrew gołosłownym twierdzeniom obrońcy oskarżonych, Sąd Rejonowy miał w polu widzenia wszystkie zebrane w sprawie dowody, dokonał ich kompleksowej oceny i przekonująco uzasadnił, dlaczego te dowody pozwoliły na przypisanie oskarżonemu zarzuconych mu przestępstw.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wobec uznania zarzutów za bezzasadne wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.</p>			

3.2.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść skarżonego orzeczenia, polegający na przyjęciu sprzecznych wniosków, jakoby:</p> <ul style="list-style-type: none"> - okoliczności sprawy jednoznacznie wskazywały, że oskarżony brał udział w bójce, podczas gdy osoby będące uznane za sprawców pobicia, nie potwierdzają tego, świadek zdarzenia Z. K. nie widział, aby oskarżony bił kogokolwiek, pokrzywdzeni nie znali wcześniej oskarżonego, a nadto osoba, która miała ich pobić miała ubrany kaptur lub czapkę z daszkiem, co uwzględniając fakt, iż do pobicia doszło w godzinach wieczornych sprawia, że mieli oni ograniczoną możliwość rozpoznania napastnika; - przeprowadzone dowody wskazywały, że oskarżony 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
------	---	---	--	--

	<p>wskoczył na dach samochodu pokrzywdzonego, podczas gdy potwierdza to jedynie świadek Z. K., któremu zależało na tym, aby oskarżonego uznać za winnego zarzucanego mu czynu;</p> <p>- pokrzywdzeni rozpoznali oskarżonego jako sprawcę, podczas gdy dopiero po pobiciu dowiedzieli się, że mógł w nim brać udział oskarżony K. P., którego wcześniej nie znali, a nadto okazanie przeprowadzono w dniu 6 marca 2012r. prawie 4 miesiące po pobiciu, kiedy to pokrzywdzonym podsunięto sugestię kto mógł być sprawcą i kiedy zaczęli kojarzyć oskarżonego jako mieszkańca tej samej miejscowości, co w sposób oczywisty wyłączało możliwość wskazania osoby sprawcy bez sugestii;</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				

Zarzut obrońcy okazał się nietrafiony.

W doktrynie i orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest trafny, gdy zasadność ocen i wniosków przyjętych przez Sąd pierwszej instancji nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, a błąd ten mógł mieć wpływ na treść orzeczenia. Niezbędnym jest więc wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego jakich dopuścił się Sąd w świetle zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. Nie może się on natomiast sprowadzać do samej polemiki z ustaleniami Sądu (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 6 września 2012

r., sygn. akt AKA 329/12). Istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się - jak w przedmiotowej sprawie - tylko na odmiennej ocenie materiału dowodowego i polegać na forsowaniu poglądu odnośnie własnej oceny okoliczności sprawy, zamykającego się w gołosłownej tezie, że ze zgromadzonego materiału dowodowego nie można wywieść, że oskarżony jest winny zarzucanego im czynu. Nadto błąd w ustaleniach faktycznych stanowi skutek naruszenia przepisów postępowania. Tak więc, jeśli Sąd przeprowadzi postępowanie, zachowując wszystkie zasady wynikające z przepisów procesowych, jak miało to miejsce w niniejszej sprawie, to nie powinien poczynić wadliwych ustaleń faktycznych. Wszystkie tezy obrońcy nie są trafne i stanowią jedynie jego własną interpretację zaistniałego w dniu

8 grudnia 2011 r.
zdarzenia.

Wbrew
twierdzeniom
skarżącego, Sąd i
Instancji trafnie
ustalił, że oskarżony
brał udział w pobiciu
pokrzywdzonych Z.
C. i A. C.. Jego
rola polegała na
tym, że wraz z
innymi ustalonymi
sprawcami bił
pokrzywdzonego Z.
C., zadawał mu
ciosy rękoma i kopał
go oraz wraz z
innymi ustalonymi
sprawcami bił
pokrzywdzonego A.
C., kopał go
w brzuch, głowę,
klatkę piersiową
i rękę. Trafnie
również ustalił Sąd
Rejonowy, że w
czasie
inkryminowanego
zdarzenia,
oskarżony
dodatkowo skakał
po samochodzie Z. C.
i dewastował go.

Sąd Okręgowy
całkowicie podziela
przy tym dokonaną
przez Sąd I instancji
ocenę zeznań
pokrzywdzonych
oraz świadka Z. K.,
będących podstawą
ustaleń faktycznych.
Wskazać należy, że
ich zeznania są
zbieżne, logiczne
i wzajemnie się
uzupełniają.

Skarżący, w istocie nie wskazał żadnego argumentu nakazującego zakwestionowanie prawidłowości zeznań omawianych świadków.

Analiza zaskarżonego wyroku, przeprowadzona przy uwzględnieniu całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, prowadzi do wniosku, że brak jest podstaw do podważenia trafności ustaleń faktycznych w odniesieniu do wszystkich przypisanych oskarżonemu czynów.

Podkreślenia wymaga przy tym fakt, na co trafnie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy, że w tego rodzaju sprawach, relacje uczestników zajścia niemal zawsze różnią się co do szczegółów, kolejności zdarzeń, opisu niektórych zachowań, co nie świadczy o niewiarygodności świadków, ale jest wynikiem okoliczności obiektywnych, takich jak bardzo dynamiczny

przebieg zajścia,
jego złożoność
wynikająca z
różnego udziału
poszczególnych
osób,
towarzyszącego
zdarzeniu stresowi
i natężeniu emocji,
różnego miejsca
obserwowania
zajścia, bicia przez
sprawców i
zasłaniania głowy,
a nade wszystko
upływu czasu. Nie
może zatem dziwić,
że pokrzywdzeni
i świadkowie nie
pamiętali dokładnie
wszystkich
szczegółów
zdarzenia z 8
grudnia 2011 r.
Również w ocenie
Sądu
Odwoławczego,
zarówno relacja
pokrzywdzonych jak
i bezpośrednich
świadków zdarzenia,
co do ogólnego
przebiegu zdarzenia,
jest spójna i
konsekwentna, a ich
depozycje pozwoliły
na odtworzenie
logicznego ciągu
zdarzeń.

Twierdzenia
apelującego jakoby
oskarżony K. P. nie
brał w ogóle udziału
w całym zajściu,
są niedorzeczne.
Udział oskarżonego
wszak został opisany
zarówno przez
pokrzywdzonych Z.

C. i A. C., jak też bezpośrednich świadków zdarzenia M. M. (1) i Z. K.. Nietrafne są przy tym dywagacje apelującego, że na brak sprawstwa oskarżonego wskazywać ma okoliczność, że pokrzywdzeni nie znali wcześniej oskarżonego, pozostali sprawcy pobicia nie potwierdzili udziału oskarżonego w bójce, natomiast świadek Z. K. nie widział, aby oskarżony kogoś bił. Znamionym jest bowiem, że zarówno obaj pokrzywdzeni, jak też świadek M. M. (1), w toku całego postępowania konsekwentnie wskazywali na oskarżonego jako jednego ze sprawców pobicia. Tym samym fakt udziału oskarżonego w bójce został potwierdzony w relacji trzech świadków zajścia z dnia 8 grudnia 2011 r. Podkreślić raz jeszcze należy, że zdarzenie to miało dynamiczny przebieg, nie dziwi zatem, że relacje poszczególnych świadków nie są w pełni zbieżne oraz że nie wszystkie osoby zaobserwowały

pewne jego fragmenty.
Podnoszona przez obrońcę okoliczność, świadek Z. K. zeznał, że nie widział jak oskarżony bił pokrzywdzonych, nie może podważyć ustaleń Sądu w tym zakresie. Świadek ten szczerze przyznał, że widział jedynie, że pokrzywdzonego uderzał jego syn i jego kolega M., reszta chłopaków podbiegła tam do nich, ale nie wie, czy oni też uderzali sąsiada (k. 31v). Pamiętał także, że oskarżony skakał po dachu samochodu pokrzywdzonego, natomiast i nie widział, żeby kogoś bił (k. 322). W ocenie Sądu Okręgowego, wskazuje to na prawdziwość relacji tego świadka, w których opisał on te fragmenty zdarzenia, które sam zaobserwował. Z drugiej strony to, że pewnych informacji jego zeznaniach nie zawierają, nie oznacza, że takie okoliczności nie zaistniały. Oznacza to tylko tyle, że świadek ten nie widział całego zdarzenia.

Reasumując, podkreślić raz jeszcze należy, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd orzekający mogłyby być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana dopiero wtedy, gdyby w procedurze dochodzenia do nich, Sąd uchybił dyrektywom art. 7 k.p.k., pominął istotne w sprawie dowody lub oparł się na dowodach nieujawnionych w toku rozprawy, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, wewnętrznie niespójne bądź sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, wyłączające możliwość merytorycznej oceny kontrolno-odwoławczej. Tego rodzaju uchybień Sąd Rejonowy absolutnie zań się nie dopuścił.

Efektywne zakwestionowanie ustaleń Sądu orzekającego musi bowiem polegać na wykazaniu sprzeczności realizacji dowodów z przepisami prawa procesowego, bądź

<p>też sprzeczności z dyrektywami swobodnej oceny dowodów, a nadto ich wpływu na treść wyroku. Takich wywodów i analiz nie przedstawił w apelacji obrońca oskarżonego, który ograniczył się jedynie do stronniczego lansowania tezy, że oskarżony nie brał udziału w pobicie pokrzywdzonych.</p>				
<p>Wniosek</p>				
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Wobec uznania zarzutów za bezzasadne wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.</p>				
<p>3.3.</p>	<p>Rażąca niewspółmierność (surowość) orzeczonej kary do stopnia zawinienia, motywacji sprawcy, społeczno-</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>kryminologicznej prognozy w sytuacji, gdy prawidłowo ocenione dyrektywy wymiaru kary przemawiały za zastosowaniem wobec niego kary łagodniejszej.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Brak jest także jakichkolwiek podstaw do ingerencji w orzeczenie Sądu I instancji w zakresie orzeczonej wobec oskarżonego K. P. kary. Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji, nie można uznać, że wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe 1 roku pozbawienia wolności, 9 miesięcy pozbawienia i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz kara łączna w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby, są rażąco niewspółmiernie surowe.</p>				

Środek odwoławczy sprowadza się w istocie wyłącznie do polemiki z rozważaniami Sądu Rejonowego dotyczącymi doniosłości okoliczności, jakie Sąd wziął pod uwagę wymierzając oskarżonemu kary jednostkowe oraz karę łączną.

W ocenie Sądu Okręgowego, kary orzeczone przez Rejonowy są karami odpowiednimi oraz adekwatnymi do stopnia winy i społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonego czynów. Orzeczone kary mieszczą się przy tym w granicach ustawowego zagrożenia i w należyтым stopniu uwzględniają wszystkie okoliczności ujawnione w toku postępowania karnego, zarówno te odnoszące się do czynów popełnionych przez oskarżonego, jak również jego warunków osobistych. Rodzaj i wymiar orzeczonych wobec oskarżonego kar nie pozostaje

także w sprzeczności z dyrektywami, o jakich stanowi art. 53 k.k. Sąd Rejonowy, wymierzając wobec oskarżonego kary jednostkowe, miał na uwadze stopień winy i społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów, charakter naruszonych przez niego dóbr prawnych, a także potrzeby w zakresie oddziaływania wychowawczego na oskarżonego i społeczeństwo. Podejmując decyzję o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej, Sąd uwzględnił natomiast niekaralność oskarżonego.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do postulowanego przez obrońcę obniżenia wymiaru orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych oraz kary łącznej. W ocenie Sądu Odwoławczego, orzeczone przez Sąd Rejonowy kary w należyty sposób uwzględniają

<p>dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k. i są karami właściwymi.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Zmiana oskarżonego wyroku poprzez:</p> <p>a) uznanie oskarżonego za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie I i wymierzeniu mu za to kary 3 miesięcy pozbawienia wolności;</p> <p>b) uznanie oskarżonego za winnego zarzucanego mu w punkcie II czynu i wymierzenie mu za to kary 1 miesiąca pozbawienia wolności;</p> <p>c) uznanie oskarżonego za winnego zarzucanego mu w punkcie III czynu i wymierzenie mu za to kary 1 miesiąca pozbawienia wolności;</p> <p>d) wymierzenie kary łącznej w wymiarze 3 miesięcy z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 1 roku;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec niepotwierdzenia zasadności zarzutu stawianego zaskarżonemu wyrokowi w apelacji, z powodów wskazanych powyżej i jednocześnie niestwierdzenia okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu, o których mowa w art. 439 k.p.k. i 440 k.p.k., nie było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku zgodnie z wnioskami apelacji.</p>		
<p>1.OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>1.ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku</p>		

sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok wskazany w sekcji 1.1. części wstępnej niniejszego uzasadnienia		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Zarzuty apelacji okazały się nietrafne, co wykazano powyżej, stąd zaskarżony wyrok - jako poprawny zarówno w kwestii ustalenia sprawstwa i winy oskarżonego jak i wymierzonych mu kar jednostkowych oraz kary łącznej, należało utrzymać w mocy.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		
1.9. Uchylenie wyroku sądu		

pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania			

prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
1.Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	O wynagrodzeniu z tytułu nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.	
III	Zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie	

	odwoławcze oparto na treści art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k.	
1.PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego K. P.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	<ul style="list-style-type: none"> - uznanie oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 158 § 1 kk i wymierzenie mu za to kary 1 roku pozbawienia wolności; - uznanie oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 158 § 1 kk i wymierzenie mu za to kary 9 miesięcy pozbawienia wolności; - uznanie oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 288 § 1 kk i wymierzenie mu za to kary 3 miesięcy pozbawienia wolności; - wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności; 	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana